

Brittany Kleinová: Obchod s dělohami: New York Times romantizuje reprodukční otroctví. Kde zůstala žena?

- CZ24 News | 21. června 2022

*USA: Občas si připadám jako hrozná detailistka. Avšak když tvrdím, že na stránkách rubriky *Móda a styl* listu *New York Times* byla chyba, nejde o hnidopišství. Vyšel tam článek „Jeden a jeden jsou tři“ o nové iniciativě, která směřuje k legalizaci náhradního mateřství v New Yorku, kde je od počátku devadesátých let zakázáno. Hlavní impuls k této nové snaze vychází od homosexuálních mužů, kteří chtějí děti, ale nechtějí jejich matky jako součást balíčku.*

Je třeba se přidršet intelektuální poctivosti. V titulku by mělo být „čtyři“ nebo „pět“, vezmeme-li v úvahu skutečný počet žen zapojených v současnosti do výrobní linky surrogátního mateřství.

Kde zůstala žena?

Výmluvné opomenutí *Timesů* je odrazem čehosi hroživého – hlubokého nepřátelství k ženám ze strany mužské homosexuální komunity, jež dále přejímá a podporuje mnoho lidí, kteří sami sebe pokládají za pokrokové.

Pokračujme k podstatě věci: důsledkem je naprosté vymazání ženy, která poskytla vajíčko, a další, v jejíž děloze dítě rostlo. Je to odraz slepoty společnosti vůči marginalizovaným ženám. Zde jsou v mužské rovnici vytknuty před závorku. Neméně znepokojivý je sám důvod – zatemnit úlohu „mateřství“ a upřít dítěti jasnou představu matky.

Člověka nezamrazí o nic méně především ze samotného zařazení článku do rubriky *Móda a styl*. Tato volba nepochybně slouží k odvrácení pozornosti od toho, co většina lidí považuje za důležité a vážné téma – od lidských práv žen a dětí. Uvedené opomenutí zúčastněných žen i zařazení článku jsou krystalickou ukázkou narcistické nonšalantnosti hnutí za „nová občanská práva“, která zahrnují i přísun opomíjených žen k zajištění potomstva pro homosexuální muže.

Stejně významné bylo i načasování článku. Se značným cynismem vyšel právě včas, aby podpořil změnu současného zákona státu New York, jež zakazuje prodej dětí a jeho nahrazení novými zákony, které umožní, aby kupci platili ženám za prodej nemluvnat.

Neobvyklé spojení

Článek se snaží ze všech sil nemotorně argumentovat tím, že dosavadní zákon je už zastaralý a vznikl jen z přehnaně úzkostné reakce na román Margaret Atwoodové *Příběh služebnice*:

Historicky vychází právní averze vůči náhradnímu mateřství z jakéhosi strachu, nikoliv nepodobného Příběhu služebnice od Margaret Atwoodové, který pracuje s nepřirozeným sociálním inženýrstvím a zotročením žen. To vedlo ke vzniku neobvyklého spojení feministek, zastánců občanských práv a katolické církve na počátku 90. let, kdy se v odporu proti náhradnímu mateřství spojila katolická biskupská konference státu New York, Newyorská unie občanských svobod a Národní organizace žen.

Podle tohoto článku neměla Atwoodová pravdu. Skutečně? Její antiutopický román líčí svět

budoucnosti, kdy muži užívají ženy jako inkubátory, které mají produkovat bílé děti. A to je přesně situace, do níž jsme se s několika oklikami dostali v důsledku hnutí homosexuálů, kterému scházela sebereflexe.

Dobře, že nikdo nevzal vážně Orwella. Bylo – nebylo, v eseji „Politika a anglický jazyk“ kdysi napsal:

Je jasné, že úpadek jazyka musí mít politické a ekonomické příčiny: není pouze důsledkem špatných vlivů toho či onoho spisovatele. Avšak důsledek se může stát příčinou, posílit původní příčinu a mít stejný důsledek v zesílené podobě, a tak dále donekonečna. Člověk se třeba dá na pití, protože má pocit, že nic nedokázal, a pak tím spíš nic nedokáže, protože pije. Něco víceméně podobného se děje s anglickým jazykem. Stává se ošklivým a nepřesným, protože naše myšlenky jsou hloupé, ale nedbalost našeho jazyka usnadňuje, abychom měli hloupé myšlenky.

Hloupé myšlenky by se bezpochyby týkaly značného počtů lidí, kteří se tváří jako pokrokoví, protože kupují a prodávají lidi. Někteří moji LGBT přátelé zvláštnost této nové definice „pokroku“ zaznamenali. Uvažte, co o tomto trendu říká Doug Mainwaring, jenž hovoří jako homosexuální otec, který není schopen akceptovat neetické důsledky obchodu s lidskými životy:

Jakýkoli neplodný pár, který spolupracuje se seriózní adopční agenturou ví, že příležitost adoptovat novorozeně se uzavírá, když se vám blíží čtyřicítka. Po ní je s tím konec a musíte začít uvažovat o adopci staršího dítěte. Agentury vlastně dávají přednost tomu, aby mezi vámi a čtyřicátými narozeninami byl ještě pohodlný prostor... Avšak pro bílé homosexuální muže pravidla neplatí. Mají bezmezní možnosti přizdobit si život koupí módního doplňku v podobě lidských bytostí, protože na to mají. Rozhodnou se pro koupi dítěte, protože nejsou ochotni stvořit je přirozeným způsobem, ani uzavřít svazek se ženou, a tak založit rodinu, v níž budou vyrůstat děti... Proto tu teď máme rostoucí populaci dětí, které musejí platit za zanedbanou funkčnost, či spíše za dysfunkčnost svých „dvou tatínek“ tím, že přicházejí o maminku. Plodit děti je nejpřirozenější věc na světě, jen ne pro homosexuály a lesbičky, kteří se ze způsobu, jímž příroda bohatě zajistila rozmnožování, sami vylučují.

Náhradní mateřství je problém rovných příležitostí. V této praxi se angažuje mnoho heterosexuálů, jako Tagg Romney, Sarah Jessica Parkerová, Jimmy Fallon a Melissa Harris-Perryová, spolu se slavnými homosexuály Neilem Patrickem Harrisem, Bryanem Singerem, Rickym Martinem a Perezem Hiltonem. Na této diskusi je cosi až dojemně demokratického, i přes nechutnost toho, co se děje. K tomu, abyste se angažoval v této mysogynii nejhrubšího zrna, nemusíte být ani homosexuál, a k tomu, abyste pochopil – i když jste muž – že je špatná, nemusíte být heterosexuál. V tomhle svinstvu vězíme všichni společně. Ale co dál?

Obchod s dělohami

Právě teď mají homosexuální muži a velmi bohaté celebrity, jež se blíží k padesátce, občanské právo používat za úplatu k reprodukci těla žen. A pokud tento obchod s dělohami neusnadníme, dopouštíme se údajně dalšího porušování jejich občanských práv.

V ženských studiích [univerzitní studijní program v USA, nazývaný Women's Studies] jste se dozvěděli, že tradiční manželství utiskovalo ženy. Domníváte se, že systém, který nutil muže, aby věnovali své finanční i sociální zdroje na podporu matek svých dětí, byl utlačovatelský? Zkuste si počkat na okouzlující nový svět, kde se děti pěstují pro muže, kteří nemají zájem vpustit do kterékoli části svého života ženu, jelikož tvrdí, že se „narodili“ jako homosexuálové. To nejlepší teprve přijde.

Vše výše uvedené dohromady potvrzuje jediné jasné a jednoznačné sdělení: nic jako etické surogátní mateřství neexistuje. Ale o to nejde. Jde o rovnost. Ta se orwellovsky vydává za stejnost všech

manželství jako prostředku rozmnožování, protože nějakým dosud neznámým kouzlem nyní dluží náhodné ženy – s mnohem menšími finančními prostředky – mužům přístup ke svému tělu.

Neoliberálové tleskají svým vlastním hloubáčkům, zatímco libertariáni nemohou prodávat ženy do otroctví dost rychle, neboť – slyšte, slyšte – ženy mají právo dávat svolení k použití svého vlastního těla.

Popravdě řečeno – není mnoho věcí, které mi připadají znepokojivější než nároky mužů; ještě snad: ebola, antrax a krysí hnízdo v komíně. Mnoho feministek si začalo všimnout toho, že hnutí za práva homosexuálů se podařilo dosáhnout stavu, v němž doufala řada mužů posledních padesát let – vrátit společensky akceptovanou misogynii do dobře situovaných kulturních enkláv, kde mají vlivní lidé v plánu vykašlat se na své „pořadače plné žen“. Je to situace, v níž nakonec vyhrávají všichni – nebo snad ne?

Porušování lidských práv žen a dětí se uměle zaměňuje za občanská práva LGBT. Každý, kdo tvrdí, že lidé přece nemohou mít právo na tělo či orgány jiných lidí, je nenávistník, bigot a homofob.

Děti jako rekvizita

Tak tudy cesta nepovede. Vyrostla jsem v domácnosti homosexuálů a znám tyto argumenty lépe než Slib věrnosti. Takže si nechte své vzkazy i hrozby. Nevyužívejte mých názorů k tomu, abyste lidem dokázali lásku ke komunitě homosexuálů. Otočí se a v mžiku roztrhají na kusy své vlastní a nejbližší. Protože tak křehkou historku je třeba chránit za každou cenu. Rodina se dobře fotí. A děti jsou rekvizity.

Nenechme se oklamat roztomilou fotografií u onoho článku v *New York Times*. To dítě není příbuzné obou svých „tatínků“. Jeden rodič mu byl upřen kvůli tomu, aby dva muži mohli dokazovat, že si dva muži mohou hrát na přivádění dětí na svět – a je ironické, že k tomu potřebovali hned dvě ženy.

Jejich sdělení – jestli jste o tom ještě neslyšeli – zní, že v manželství jde o rozmnožování a skutečnost, že dva muži toho nejsou schopni, je forma diskriminace, kterou je společnost povinna napravit (biologická realita neexistuje).

Zde začíná skutečná zkouška pro takzvané spojence. Všichni jsme si zatančili na jejich svatbě. Kdo bude ochoten uvažovat o ženách jako o ploditelkách?

A nemusí to být laciné. Ve svém občanskoprávním scénáři si zvykli používat jednu až dvě ženy. Jednu na odběr vajíček; mimochodem – ženy vajíčka nesnášejí jako kur domácí. Hovoříme zde o invazivní proceduře zahrnující stimulaci ovulace, která zvyšuje riziko rakoviny vaječníků. Druhá žena má vyprojektované dítě odnosit, zastříť a vymazat tak mateřství a poskytnout kupci právní ochranu.

Zpět k občanským právům.

Občanská práva homosexuálního muže přebíjí práva dvou žen, včetně nejzákladnějšího práva: nebýt využita jako chovné zvíře. Článek lamentuje nad tím, že New York má zákony o prodeji. Všechno by bylo mnohem snazší, kdyby si kupující mohl produkt – dítě – koupit na místě, protože, jak v rozhovoru řekl pan Hoylman, někteří lidé „si musí vzít půjčku“.

Ach, jaká hrůza: půjčka v kombinaci s nejvyšším nepohodlím, kdy člověk dokonce musí nevyspalý letět do Kalifornie, když najatá náhradní matka porodila. Něco takového je třeba urychleně napravit pomocí nových zákonů, které práva žen a dětí zlikvidují.

V rubrice *Móda a styl* bych si raději přečetla lehký článek o Alexandru MacQueenovi, ale chcete-li

trivializovat reprodukční otroctví, vyvodit falešné paralely a základní lidská práva žen a dětí zamést pod koberec, co je lepšího než prezentovat jedno nebo dvě děti (copak po tom netouží?) jako nezbytný módní doplněk pro prachaté homosexuály?

Zastavte to. Lidi, nedělejte to. Na děti nelze mít právo.

* * *

Text je zkrácenou kapitolou z knihy [Jeftovy děti: Právo na dítě nebo práva dítěte?](#), které je Brittany Kleinová spoluautorkou. Knihu, kterou v českém překladu vydala v roce 2021 Aliance pro rodinu, lze zakoupit v e-shopu na www.alipro.cz.

Autoři v knize líčí osudy dětí, jež se ocitnou v soukolí stejnopohlavních vztahů dospělých a popisují způsob, jakým se nejen do americké legislativy dostalo tzv. stejnopohlavní manželství a varuje před nezamýšlenými, leč nevyhnutelnými důsledky...

Jeftovy děti. Tak kniha označuje děti, vyrůstající ve stejnopohlavních partnerstvích. To podle kratičkého příběhu ze starozákonní knihy Soudců. Bývalého pobudu a hejska Jefta po letech odloučení povolají bratři, ve chvíli naléhavé potřeby, aby šel spolu s nimi do bitvy, a když se pak vítězně vrací, Jefta rozjařen a bez rozmyslu přísahá, že obětuje to, co mu první vyjde vstříc – a vůbec mu nepřišlo na mysl, že první vyběhne jeho dcera... Tak vidí autoři osud dětí v homosexuálních párech: nevinné děti, obětované (lidem, ne bohům), aby byl dodržen ukvapený slib...

„Je snadné být ukvapený. Je těžké být statečný. Je hanebné být zbabělý“, píše Robert Oscar Lopez, hlavní editor knihy, v úvodu. „Musíme si vybrat – budeme jako Jefta a jeho dcera, nebo uděláme správná rozhodnutí?“

AUTOR: Brittany Kleinová

[ZDROJ](#)